

menne summe al hakkas wāhhe hingama.
Mānd kutsus ta perrenaest, et ta ruttuse
üht soja sāngi piddi walmistama, ja rāttis
kud ja nartsud sojendama. Tehvan hak-
kas nūud tōest üht liikmet teise járrele ligu-
t. ma, ja issa ja wend ei teādnud, kuida
nemmad piddid sedda ausa koolmeistrid tān-
nama. — Ta pühkis nūud sedda lund, so-
ja, agga mitte pallawa rāttikuttega, ihho
külgest ãrra, ja vanni sedda haiget soja wo-
di, ühhes kambri, mis ep olnud kõtud,
fest et ãkline soe temmale olleks woind fab-
jo tehha. Temma ihho sai nūud ikka pun-
na semaks, ja ta tundis wallusat sāggele-
misi nahha wahhel, fest olli arvada, et
külm wāla läks. Temma parren jalgu üssi
jai valgeks, ja tuumaks. Sepärrast paus-
ri koolmeister sedda jalga pütti tāie summe
sisse, vanni paar peotait sola lurne sekkie,
ja sāttis sedda jalga ni louna summisse, kuni
si se la punnasels läks. Ta andis sedi ju-

res

res rahiwale fa sedda öppetost, et nemmad
nenda piddid tegema, neile kel külm ühtsi
liikmet àrawottab: ja kui kälm innimesse
nimia rikkub, siis woiks lund narsoga
peale pañna. Kui Tehvan jo joudis nela-
da, siis andis koolmeister temmale üht sus-
sikatäit soja ädikast, kus sees noa otta täis
met olli, sisse, ja párrast wāhbå faddaka
marja satvi, soja weega. — Sel wāhhe
aial olli wālster, kes sedi liggidal ellas, fa
señna jeudnud. Ge küssis, Bas nemmad
selle haigete ellid adrit laksnud? Koolmeis-
ter Postis: „ei mitte, ains issand, fest se
woiks fabjo tehha, ja woib innimest tappa,
kai sedda ilma targa houta tehha kse. Wāls-
ter lastis temmale nūud adrit, ja andis
temmale üht pulwi, et temma fest nelli
koid páivas piddi üht noa otfa rāit wōtma,
pulma weega. Sedda kambri lastis ta
nūud wāhbå huvalt sojaks tehha, ja kāse-
kis, et se haige mommel páwal ei piddand

)(9

middagi